

beskyddare och upphörde ej förr med sina föreställningar än saken blef bilagd. Nuntien, på hvilken all skulden föll, blef återkallad och Hertigen skickade en Envoyé-extraordinaire till Påfven, för att göra afbön för det framfarna.

Denna tvist var knappt slutad, förrän en ny uppstod emellan Sixtus och Kejsar Rudolf II. Denne Kejsare ville hafva fri domsrättighet öfver kleresiet i sina stater, och lät därför genom sin minister, Hertigen Savelli, göra föreställningar hos Påfven. Men Sixtus svarade med bitterhet: att om lyckan gifvit de första Kejsarne svärdet, så hade deras efterträdare burit det blott med Påfvarnes tillstånd och under deras högste myndighet, för att försvara religionen, och icke för att rövva från kyrkan dess rättigheter. Han tillade: „Jag blandar mig icke uti Kejsarns verldsliga angelägenheter och skall därför icke tillåta att han befattar sig med kyrkans ärender.“ Ministern anförde Kejsarnes gamla rätt, att utnämna en Prefekt i Rom, hvilken skulle bevaka deras interesse; en rätt som Påfvarne sig tillegnat och som Kejsaren nu återfordrade; han talade tillika om de svåra följderna af ett vågrande svar. Denna slags hotelse uppretade Påfven på det högsta; så att han utbrast i följande ord: „Huru kan Kejsaren, som uppför